

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 19 iulie 2007

în Cauza Popescu și Dașoveanu împotriva României

(Cererea nr. 24681/03)

Strasbourg

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Popescu și Dașoveanu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Domnii B.M. Zupančič, președinte,

C. Bîrsan,

Doamnele E. Fura-Sandström,

A. Gyulumyan,

Domnii E. Myjer,

David Thor Björgvinsson

Doamna I. Ziemele, judecători,

și domnul S. Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 28 iunie 2007,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 24681/03, introdusă împotriva României, prin care doi cetățeni ai acestui stat, domnul Mihai Popescu și doamna Elena Dașoveanu (*reclamanții*), au sesizat Curtea la data de 3 mai 2003 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de co-agentul guvernamental, doamna Ruxandra Pașoi, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La 12 septembrie 2005 și 14 septembrie 2006, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3 al Convenției, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanții s-au născut în anul 1932 și respectiv 1931 și au domiciliul în Düsseldorf (Germania).

5. În 1962, în temeiul unui contract de donație, statul a intrat în posesia imobilului reclamanților situat la Pitești la nr. 6 pe strada Justiției și format dintr-o casă cu două

apartamente și terenul aferent de 344 m², din care 244 m² constituie curtea interioară a imobilului.

**A. Procedura introdusă de reclamanți în temeiul Legii nr. 112/1995 și
vânzarea apartamentelor de către stat**

6. La 25 iulie 1996, în temeiul Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului (« Legea nr. 112/1995 »), reclamanții au depus la comisia județeană competentă (« comisia județeană ») o cerere de restituire în natură a imobilului respectiv, menționând că statul nu avea un titlu valabil asupra imobilului.

7. La 9 decembrie 1996 Consiliul Județean Argeș a informat familiile P. și S., chiriași ai statului în cele două apartamente ale imobilului în cauză, că nu fusese înaintată nici o cerere de către foștii proprietari în temeiul Legii nr. 112/1995, astfel încât procedura de vânzare a acestor apartamente chiriașilor era simplificată.

8. La 16 decembrie 1996, în temeiul Legii nr. 112/1995 și în calitate de împuternicit al Primăriei Pitești, regia R. a încheiat două contracte de vânzare cu familiile P. și respectiv S., privind cele două apartamente în chestiune precum și terenul de circa 100 m² situat sub casă. Contractele cuprindeau o clauză care stipula că vânzătorul nu era răspunzător în caz de evicțiune.

9. Printr-o decizie administrativă din 30 iunie 1997 comisia județeană a respins cererea reclamanților din 25 iulie 1996 ca fiind neîntemeiată.

10. Printr-o sentință din 9 aprilie 1999 Judecătoria Pitești a admis acțiunea reclamanților împotriva comisiei județene privind constatarea ilegalității deciziei din 30 iunie 1997. Instanța a hotărât că decizia citată anterior încălcăse condițiile prevăzute de

Legea nr. 112/1995 și a condamnat statul să restituie reclamanților imobilul situat la Pitești, la nr. 6, în strada Justiției, ținând cont de faptul că donația din 1962 fusese obținută prin violență și fraudarea legii și că statul nu devenise niciodată proprietarul acestuia.

11. Printr-o decizie din 7 martie 2000 Tribunalul județean Pitești a constatat nulitatea apelului înaintat de comisia județeană împotriva sentinței citată anterior, ca fiind nemotivat.

12. Sentința din 9 aprilie 1999 a devenit definitivă prin nerecurare.

B. Acțiunea familiei P. privind constatarea dreptului lor de proprietate

13. La 14 septembrie 2000, pe baza sentinței definitive din 9 aprilie 1999, reclamanții au somat familia P. să părăsească imobilul în cauză.

14. La 19 septembrie 2000, familia P. a sesizat Judecătoria Pitești cu o acțiune privind constatarea dreptului lor de proprietate asupra apartamentului vândut de către stat la 16 decembrie 1996. Printr-o cerere reconvențională reclamanții au cerut instanței să constate nulitatea contractului de vânzare citat anterior. La o dată neprecizată, în aplicarea dispozițiilor procedurii civile pertinente în materie, cauza a fost transferată la Tribunalul județean Brașov.

15. Printr-o hotărâre definitivă din 15 aprilie 2003 Curtea de Apel Brașov a admis acțiunea familiei P. și a respins cererea reconvențională a reclamanților, considerând că contractul de vânzare litigios fusese încheiat în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 112/1995 și că familia P. fusese de bună credință în momentul încheierii acestuia.

C. Cerere de restituire în temeiul Legii nr. 10/2001

16. În iunie 2001, în temeiul Legii nr. 10/2001 asupra restituirii bunurilor naționalizate abuziv (« Legea nr. 10/2001 »), reclamanții au depus la Primăria din Pitești două cereri de restituire în natură sau, în subsidiar, de despăgubire în bani privind întregul imobil situat la nr. 6, în strada Justiției, în Pitești.

17. Prin deciziile din 23 decembrie 2003 și 6 noiembrie 2006, Primăria Pitești a respins cererile reclamanților, ultima decizie propunând despăgubirea conform condițiilor impuse de Legea nr. 247/2005, de modificare a Legii nr. 10/2001 și a creat fondul de plasare a valorilor mobiliare *Proprietatea*.

18. Recursul reclamanților împotriva deciziei din 6 noiembrie 2006 este în curs de soluționare la Tribunalul județean Argeș.

D. Alte proceduri pertinente

19. Printr-o hotărâre definitivă din 27 octombrie 2005, Curtea de Apel din Pitești a admis acțiunea familiilor P. și S. și a condamnat Primăria Pitești să încheie în favoarea lor contracte de vânzare asupra terenului de 244 m² reprezentând curtea interioară a casei formată din cele două apartamente în litigiu. Ea a considerat că în baza contractelor de vânzare din 16 decembrie 1996 și a Legii nr. 112/1995, familiile P. și S. erau îndreptățite să devină proprietari ai terenului în cauză.

20. Printr-o hotărâre definitivă din 11 octombrie 2006 Curtea de Apel din Pitești a admis acțiunea reclamanților și a constatat nulitatea contractului de donație în temeiul căruia statul intrase în posesia imobilului reclamanților în 1962.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

21. Dispozițiile legale și jurisprudența internă pertinente sunt descrise în Hotărârile *Străin și alții împotriva României* (nr. 57001/00, paragrafele 19-26, 21 iulie

2005), *Păduraru împotriva României* (nr. 63252/00, paragrafele 38-53, 1 decembrie 2005), *Porteanu împotriva României* (nr. 4596/03, paragrafele 21-24, 16 februarie 2006) și *Radu împotriva României* (nr. 13309/03, paragrafele 18-20, 20 iulie 2006).

22. Legea nr. 247/2005 de modificare a legii nr. 10/2001 prevede că despăgubirea la care vor fi îndreptățite persoanele care nu obțin restituirea imobilului naționalizat, și a cărei sume se va stabili în urma unei proceduri administrative de o comisie centrală, este constituită dintr-o participație la un organism de plasament al valorilor mobiliare, organizat sub forma unei societăți pe acțiuni (*Proprietatea*). În principiu, beneficiarii unei asemenea despăgubiri primesc titluri de valoare care vor fi transformate în acțiuni atunci când *Proprietatea* va fi cotată la bursă. De altfel, art. 3 din legea menționată anterior precizează că titlurile de valoare nu pot fi vândute înainte de transformarea lor în acțiuni.

La la data de 29 decembrie 2005 *Proprietatea* a fost înscrisă în Registrul Comerțului București. Transformarea titlurilor în acțiuni și tranzacționarea lor pe piața financiară, trebuie mai întâi să urmeze procedura de agreere din partea Consiliului național al valorilor mobiliare. Operațiunile de mai sus nu s-au efectuat până în prezent.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1

23. Reclamanții se plâng de o atingere adusă dreptului lor la respectarea bunurilor lor din cauza imposibilității de a beneficia de imobilul ai cărui proprietari au fost recunoscuți prin sentința definitivă din 9 aprilie 1999 a Judecătoriei Pitești, imposibilitate ce decurge în special din vânzarea apartamentelor acestui imobil de către stat chiriașilor. Ei invocă [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 care prevede următoarele:

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

A. Asupra admisibilității

24. Guvernul invocă neepuizarea căilor de atac interne de către reclamant în ceea ce privește apartamentul vândut familiei S., considerând că ar fi trebuit să sesizeze instanțele interne printr-o acțiune în revendicare sau în anulare a contractului de vânzare litigios împotriva terților cumpărători.

25. Reclamantii contestă argumentele Guvernului.

26. Curtea amintește că regula epuizării căilor de atac interne vizează crearea ocaziei pentru statele contractante de a preveni sau de a îndrepta încălcările invocate împotriva lor mai înainte ca aceste invocări să-i fie supuse atenției. Această regulă se bazează pe ipoteza că ordinea internă oferă o cale de atac efectivă în privința încălcării invocate și disponibilă atât în teorie cât și practic, adică faptul că era accesibil și posibil să se ofere reclamantului îndreptarea plângerilor sale și prezenta perspective rezonabile de succes (a se vedea, între altele, *Sejdovic împotriva Italiei* [GC], nr. 56581/00, paragrafele 43 și 46, CEDO 2006-...).

27. Curtea reiterează că citarea unei persoane private nu poate constitui o cale de atac de epuizat de un reclamant atunci când acesta din urmă se plânge de o acțiune pozitivă a autorităților, cum ar fi în speță imposibilitatea de a se folosi de imobilul pe care

autoritățile trebuia să-l restituie reclamanților datorită vânzării acestuia de către stat terților (a se vedea, *mutatis mutandis*, Hotărârea *Pine Valley Developments Ltd și alții împotriva Irlandei* din 29 noiembrie 1991, seria A nr. 222, pag. 22, paragraful 48, *Iatridis împotriva Greciei* [GC], nr. 31107/96, paragraful 47 *in fine*, CEDO 1999-II și *Mihai-Iulian Popescu împotriva României*, nr. 2911/02, paragrafele 30-32, 29 septembrie 2005).

28. De altfel, Curtea amintește că a hotărât deja că după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001 soarta unei acțiuni în revendicare nu era sigură și că, prin urmare, reclamanții nu erau obligați să urmeze această cale (*Păduraru citat anterior*, paragraful 69).

29. Pe baza celor de mai sus, Curtea consideră că acțiunile invocate de Guvern, îndreptate împotriva persoanelor private care au achiziționat bunurile în litigiu, nu constituiau căi de atac de epuizat. Prin urmare excepția Guvernului va fi respinsă.

30. De altfel, Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod manifest neîntemeiat în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și îl declară deci admisibil.

B. Asupra fondului

24. Guvernul subliniază dificultățile legate de reglementarea problemei imobilelor naționalizate, care a condus la emiterea mai multor legi după 1989. El menționează că ultima reformă în materie, și anume Legea nr. 247/2005, prevede că, în cazul în care restituirea imobilului nu este posibilă, despăgubirea se va face prin emiterea de titluri de participație la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*), la nivelul valorii bunului stabilit prin expertiză. Guvernul concluzionează că despăgubirea prevăzută de legislația română corespunde cerințelor prevăzute de articolul 1 din Protocolul nr. 1 și că

întârzierea înregistrată în acordarea despăgubirilor reclamanților nu întrerupe echilibrul just de păstrat între interesele prezentei cauze.

32. Reclamanții contestă argumentele Guvernului. Ei invocă abuzurile autorităților, care le-au vândut bunul naționalizat ilegal în ciuda legislației naționale care interzice vânzarea acestor tipuri de bunuri și consideră că despăgubirea pe care Guvernul o lasă să se întrevadă nu constituie o reparație efectivă, având în vedere îndeosebi caracterul nesigur al valorii acțiunilor respective și datele la care acestea ar urma să fie acordate.

33. Curtea a soluționat de mai multe ori cauze legate de chestiuni similare cu cele din cazul în speță și a constatat încălcarea [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 la Convenție (a se vedea *Porteanu*, citat anterior, paragrafele 32-35).

34. După ce a examinat toate elementele ce i-au fost supuse atenției, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt și niciun argument care ar putea conduce la o altă concluzie în acest caz. Curtea reafirmă în special că, în contextul legislativ român de reglementare a acțiunilor în revendicare imobiliare și a restituirii bunurilor naționalizate de regimul comunist, vânzarea de către stat a unui bun al altuia unor terți de bună credință, chiar și atunci când e anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al altuia, reprezintă o privare de bun. O asemenea privare, combinată cu lipsa totală a despăgubirii, este contrară [art. 1](#) din Protocolul nr. 1.

35. De altfel, în privința terenului de 244 m² aferent celor două apartamente în cauză, Curtea relevă că reclamanții beneficiau de un « bun » în sensul art. 1 citat anterior în baza sentinței definitive din 9 aprilie 1999 a Judecătoriei Pitești de condamnare a autorităților la restituirea către reclamanți a imobilului situat în Pitești la nr. 6 în strada

Justiției. Ea constată că refuzând să execute această sentință în privința terenului în chestiune, autoritățile naționale i-au privat de beneficierea de dreptul lor de proprietate asupra acestui teren fără nicio justificare, ceea ce nu poate fi considerat compatibil cu cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1.

36. Cu acest titlu ea reiterează că fiecare stat contractant trebuie să se doteze cu un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive ce-i revin. Ea consideră că autoritățile erau obligate să facă demersuri pentru a evita apariția deciziilor concurente pe care trebuia să le execute sau cel puțin să clarifice situația astfel creată (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ioachimescu și Ion împotriva României*, nr. 18013/03, paragrafele 31-34, 12 octombrie 2006).

37. Ținând cont de cele de mai sus și de jurisprudența sa în materie, Curtea consideră că în speță nebeneficierea de dreptul de proprietate al reclamanților asupra bunului lor, combinată cu lipsa totală a despăgubirii de peste opt ani, i-a făcut să sufere o povară disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor garantat de [art. 1](#) din Protocolul nr. 1.

Prin urmare această dispoziție s-a încălcat în speță.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 6 alin. 1 din Convenție

38. Reclamanții se plâng că autoritățile nu au executat hotărârea definitivă din 9 aprilie 1999 care soluționa în favoarea lor procedura pe care au introdus-o în temeiul Legii nr. 112/1995 înainte de vânzarea apartamentelor în litigiu și că instanțele interne care au examinat acțiunea în anulare a contractului de vânzare al familiei P, nu au mai luat în calcul această hotărâre. Ei invocă [art. 6 alin. 1](#) din Convenție, care prevede următoarele :

"Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)"

A. Asupra admisibilității

39. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod manifest neîntemeiat în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și îl declară deci admisibil.

B. Asupra fondului

40. Curtea consideră, ținând cont de concluziile sale de la paragrafele 31-37 de mai sus, că nu trebuie să statueze asupra fondului acestui capăt de cerere (a se vedea, între altele, *Enciu și Lega împotriva României*, nr. 9292/05, paragraful 36, 8 februarie 2007; *Barcanescu împotriva României*, nr. 75261/01, paragrafele 36-37, 12 octombrie 2006).

III. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

41. În conformitate cu art. 41 din Convenție, *"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."*

A. Prejudiciu

42. Reclamanții cer cu titlu de prejudiciu material acordarea sumei de 207.386 euro, reprezentând valoarea imobilului format din două apartamente și din terenul de 344 m², stabilită în urma unei expertize tehnice. Ei cer de asemenea 24.000 euro cu titlu de nebeneficiere de imobil, pe baza valorii chiriilor neîncasate. De altfel, documentul final

prezentat de reclamanți conform art. 41 și care, în opinia lor, se presupune că prezenta o estimare a prejudiciului material și moral pretins, nu conține nicio referire în privința existenței unui prejudiciu moral sau unei cereri a interesaților cu acest titlu.

43. În privința cererii asupra prejudiciului material, Guvernul consideră că valoarea de piață a imobilului în cauză este de 142.293 euro și prezintă un raport de expertiză în acest sens. De altfel, în privința cererii întemeiată pe neîncasarea, el cere respingerea acesteia făcând referire la jurisprudența Curții care a considerat că nu poate face speculații pe marginea estimării valorii chiriilor neîncasate atunci când ordonă restituirea bunului. De altfel, Guvernul consideră că reclamanții nu au formulat nici o cerere cu titlu de prejudiciu moral, acesta fiind, în orice caz, suficient compensat în cazul unei constatări a încălcării.

44. Curtea amintește că a concluzionat că s-a încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 din cauza nerespectării dreptului de proprietate al reclamanților asupra bunului lor, și anume imobilul situat în Pitești, la nr. 6 în strada Justiției, combinată cu lipsa totală a despăgubirii.

45. Curtea consideră în circumstanțele speței, că restituirea bunului litigios ar pune pe cât posibil reclamanții într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar afla dacă cerințele [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate.

46. Dacă statul pârât nu va proceda la această restituire, Curtea decide că va trebui să plătească reclamanților, pentru prejudiciul material, o sumă corespunzătoare valorii actuale a bunului.

47. În această privință, ținând cont de informațiile de care dispune asupra prețurilor pieții imobiliare locale și de elementele oferite de părți, Curtea estimează valoarea de piață actuală a bunului la 175.000 euro.

48. În privința sumelor cerute cu titlu de nebeneficiere de bun, calculate în raport de prețul de închiriere al acestui bun, Curtea nu poate acorda vreo sumă cu acest titlu, ținând cont, pe de o parte, de faptul că a ordonat restituirea bunului ca reparație conform art. 41 din Convenție și, pe de altă parte, de faptul că acordarea unei sume cu acest titlu ar avea în speță un caracter speculativ, posibilitatea și randamentul unei chirii fiind în funcție de mai multe variabile (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Androne împotriva României*, nr. 54062/00, paragraful 70, 22 decembrie 2004 și *Buzatu împotriva României* (satisfacție echitabilă), nr. 24642/97, paragraful 18, 27 ianuarie 2005). În privința prejudiciului moral, cererea lor cu acest titlu nu a fost formulată în conformitate cu articolul 60 din Regulament, astfel încât va fi respinsă.

B. Costuri și cheltuieli

49. Reclamanții cer de asemenea rambursarea costurilor și cheltuielilor suportate în fața instanțelor interne și în fața Curții, pe care le distribuie după cum urmează, bazându-se pe acte doveditoare pentru cea mai mare parte din cheltuielile respective: 4.649 euro pentru costurile și cheltuielile suportate în fața instanțelor interne, 80 euro pentru cele suportate în fața Curții, 2.944 euro pentru cheltuielile de transport între Germania și România, 850 euro pentru diferite cheltuieli (copii xerox, telefon, etc.) precum și 86 euro pentru expertiza tehnică.

50. Guvernul nu se opune rambursării cheltuielilor suportate, cu condiția să fie dovedite, necesare, și să aibă legătură cu cauza. Cu toate acestea, el relevă că reclamanții

nu au prezentat acte doveditoare pentru toate costurile și cheltuielile solicitate, că suma totală a onorariilor avocaților este de 4.638 euro, că o parte din această sumă poate fi recuperată de interesați în urma admiterii de către instanțele interne a acțiunii în anulare a contractului de donație și că sumele cerute sunt excesive.

51. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. În speță și ținând cont de elementele de care dispune și de criteriile menționate anterior, Curtea consideră rezonabilă suma de 1.500 euro pentru toate cheltuielile suportate și o acordă reclamanților.

C. Majorări de întârziere

52. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

- 1. declară cererea admisibilă;***
- 2. hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1;***
- 3. hotărăște că nu trebuie examinat în fond capătul de cerere întemeiat pe art. 6 alin. 1 din Convenție;***
- 4. hotărăște:***

a) că statul pârât trebuie să restituie reclamanților imobilul situat în Pitești, la nr. 6 în strada Justiției și format dintr-o casă cu două apartamente și terenul aferent de 344 m², în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție;

b) că în caz de nerestituire statul pârât trebuie să plătească împreună reclamanților în același termen de 3 luni, 175.000 euro (una sută șaptezeci și cinci mii euro) pentru prejudiciul material și 1.500 euro (una mie cinci sute euro) pentru costuri și cheltuieli, plus orice sumă datorată cu titlu de impozit;

c) că sumele respective vor fi convertite lei noi românești (RON) la rata de schimb din ziua plății;

d) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 19 iulie 2007, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Bostjan M. Zupančič,

președinte

Santiago Quesada,

grefier